

Tygodnik Gospodarczy

WYDAWNICTWO

IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W POZNANIU

Organ publikacyjny Wojewódzkiego Wydziału Apropowizacji i Handlu, Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, Izby Przemysłowo-Handlowej i Izby Rzemieśniczej w Poznaniu

Rok II

2 marca 1946

Nr 9

Zostanie stworzona mocna i solidna podstawa inicjatywy prywatnej

(Z przemówienia p. Ministra Przemysłu Hilarego Minca na Zjeździe w Łodzi)

W dniach 20 i 21 lutego br. odbył się w Łodzi Zjazd przedstawicieli Izb przemysłowo-handlowych oraz zrzeszeń przemysłowych zorganizowanych przez Ministerstwo Przemysłu wspólnie z samorządem gospodarczym. W Zjeździe uczestniczyło około 120 osób. Wzięli w nim udział Minister Przemysłu i Przewodniczący Komitetu Ekonomicznego Ministrów Hilary Minc, Prezes Centralnego Urzędu Planowania Minister Bobrowski Czesław, Kierownik Wydziału Przemysłowego w Centralnym Komitecie P. P. R. W-minister Popiel, kilku Dyrektorów Departamentu Ministerstwa Przemysłu oraz przedstawiciele Ministerstwa Apropowizacji i Handlu, Żegluga i Handlu Zagranicznego, Skarbu i Leśnictwa.

Zjazd zagał Dyrektor Departamentu Przemysłu Miejskiego w Ministerstwie Przemysłu p. Zbigniew Ehrenberg, który wskazując jako zadanie Zjazdu ustalenie roli przemysłu prywat. w odbudowie kraju stwierdził, że w Rzeczypospolitej jest dość miejsca na zdrową, pracującą zgodnie z polityką gospodarczą Rządu oraz respektującą interes społeczny, inicjatywę prywatną. Po zagajeniu dyr. Ehrenberg powołał na przewodniczącego Zjazdu inż. Karola Bajera, prezesa Izby Przemysłowo-Handlowej w Łodzi oraz do prezydium prezesa Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie Hartwiga, prezesa Izby katowickiej Platza, wiceprezesa Izby krakowskiej Spisa, dyrektora Izby warszawskiej dr Marchwińskiego i dyr. Izby poznańskiej dr Waschko.

Referat wstępny na temat ogólnych zagadnień gospodarczych wygłosił prezes Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie Mieczysław Hartwig, poczym dr Skrzywan z Izby krakowskiej przemawiał n. t. „Zagadnienie planowania”, wiceprezes Izby łódzkiej dr Bornet n. t. „Popieranie inicjatywy prywatnej w przemyśle i handlu a rzeczywistość podatkowa”, wiceprezes Izby warszawskiej inż. Klarner n. t. „Samorząd a zrzeszenia branżowe”, dyr. dr Marchwiński n. t. „Za-

gadnienia finansowe i kredytowania przemysłu”, mgr Rachwański z Izby łódzkiej n. t. „Zagadnienia handlu zagranicznego pod kątem widzenia zaopatrzenia przemysłu prywatnego”, wicedyrektor Izby Warszawskiej dr Pacyński n. t. „Działalność gospodarcza na ziemiach odzyskanych” i wreszcie dyrektor Izby łódzkiej inż. Luciński n. t. „Zagadnienie organizacji zaopatrzenia i zbytu w przemyśle prywatnym”.

Tekst wszystkich powyższych referatów zostanie opublikowany w „Wiadomościach Gospodarczych” organie warszawskiej Izby Przemysłowo-Handlowej. Po tych referatach nastąpiły przemówienia przedstawicieli przemysłowych zrzeszeń branżowych, obrazujące nieomaganie i trudności w różnych branżach zachodzące i te wszystkie kwestie, które je bezpośrednio lub pośrednio obchodzą. W odpowiedzi na kwestie poruszone przez referentów i uczestników dyskusji p. Minister Przemysłu Minc wygłosił przemówienie, w którym przede wszystkim podziękował za szczere

wypowiedzi i próbę pozytywnego ustosunkowania się do nowej rzeczywistości. Sam również szczerze wypowie się co do najważniejszych kwestii poruszonych w referatach i dyskusjach. „Przedewszystkiem zajmuje mówca stanowisko w kwestii najbardziej prywatną przedsiębiorczość interesującej, czy ustawy o upaństwowieniu przemysłu i umiastowieniu gruntów wyczerpują zasięg projektowanych reform i czy ustawa o popieraniu inicjatywy prywatnej nie jest tylko osłodzeniem gorzkiej pigułki, jaką jest dla prywatnych przedsiębiorców upaństwowienie przemysłu. W tej kwestii p. Minister Minc stwierdza, że Rząd nie potrzebuje uciekać się do takich manewrów, jak nie potrzebował też tego przy wywłaszczeniu obszarnictwa. Jeżeli obie te ustawy zostały przyjęte przez Krajową Radę Narodową, to nie wynikało to z jakichś manewrów czy propagandy, lecz dlatego, że Rząd

W tym numerze:

Zostanie stworzona mocna i silna podstawa inicjatywy prywatnej. — Państwowy plan inwestycyjny obejmie również inwestycje prywatne. — Nowy dekret o podatku dochodowym. — Stawki podatku dochodowego. — Zaliczki miesięczne na podatek dochodowy. — Termin wykupu kart rejestracyjnych na rok 1946. — Komunikaty.

W najbliższych numerach:

Dekret o rejestracji i obowiązku pracy. — Księgi handlowe w świetle przepisów podatkowych. — Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego. — Spis przedmiotów. — Zmiany w ubezpieczeniu społecznym. — Komunikaty.

Stałe działy:

Skarbowość — Księgowość — Pieniądz i kredyt — Sprawy socjalne — Komunikacja — Ustawodawstwo handlowe — Administracja przemysłowa — Przemysł — Rzemiosło — Handel

pojmuje je jako podstawę Polski demokratycznej. Na wysunięte w dyskusji wypadki przekraczania w terenie intencji władz centralnych przez organa wykonawcze, jak również przekroczenia ram praworządności p. Minister podkreśla, że należy brać pod uwagę, że to co się teraz w kraju odbywa, to jest wielka dziejowa burza, która przechodzi u nas we formach niezmiernie łagodnych. Burza ta tłumaczy podniesione fakty. Do ustawy o upaństwowieniu przedsiębiorstw i popieraniu prywatnej inicjatywy przygotowuje się cykl rozporządzeń wykonawczych. Z chwilą ich ukazania się ustaną niejasności w rozgraniczeniu między sektorem państwowym i prywatnym. Zostanie zafiksowany stan na mocno, trwało i długo. Inicjatywa prywatna może liczyć na to, że intencje zawarte w ustawie o jej popieraniu zostaną przeprowadzone konsekwentnie w terenie i zostanie stworzona mocna i solidna podstawa inicjatywy prywatnej. To jest to, na co przemysł prywatny może liczyć. Na co zaś on liczyć nie może?

Nie może liczyć na odwracalność pewnych sytuacji, które zaistniały. Rozporządzenia wykonawcze nie pozabawia treści ustawy o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej i zmieniać jej drogą interpretacji Rząd nie ma zamiaru; ma zamiar jednakże korzystać z postanowień art. 3. ustawy, w myśl których uchwała Rady Ministrów, powzięta na wniosek zainteresowanego Ministra, może wyłączyć spod działania przepisów ust. 1 tego artykułu poszczególne przedsiębiorstwa, albo ich kategorie lub grupy.

W kwestii zaopatrzenia przemysłu drobnego oraz zbytu i cen stwierdził p. Minister Minc, że skoro Rząd zdecydował się na istnienie przemysłu prywatnego, to z tego wynika konieczność zaopatrzenia tego przemysłu w surowce, paliwo i materiały pomocnicze, ale po jakich cenach? Ceny sztywne są cenami bardzo często deficytowymi. Do jednej tonny węgla Państwo dokłada 50,— zł. Należy odróżnić dwa typy przedsiębiorstw: pierwszy, to przedsiębiorstwa pracujące na potrzeby Państwa po cenach wzajemnie ustalonych, na warunkach jak przedsiębiorstwa państwowe. W tym wypadku nic nie stoi na przeszkodzie, aby takiemu przedsiębiorstwu dostarczyć surowca, paliwa i materiałów pomocniczych na warunkach jak dla przemysłu państwowego; to samo odnosi się do aprowizacji robotników tych przedsiębiorstw. Drugi typ, to przedsiębiorstwa pracujące całkowicie na wolny rynek, przy czym ceny nie są przez Państwo regulowane. W tym wypadku nie ma powodu, aby Państwo zaopatrywało ten przemysł po deficytowych dla siebie cenach. Ulgi będą stosowane także do przedsiębiorstw nie pracujących na potrzeby Państwa, przy kontroli cen i zbytu. Tendencją Rządu będzie dążenie do ujednoczenia zaopatrywania w surowce i aprowizację robotników, pod warunkiem ujednoczenia w zakresie zbytu i płac.

W odniesieniu do zagadnienia podatkowego p. Minister rozumie, że przemysł broni się przed fiskalizmem i przyznaje, że sam na ten temat z Ministrem Skarbu miewa czasem dość burzliwe rozmowy. Chodzi jednak o to, aby przemysł prywatny w tej swojej obronie zachował pewien umiar. Co do podatku dochodowego, jak zauważył p. Minister, zasadniczych stawek tego podatku w dyskusji nie kwestionowano, a chodziło tylko o superpodatek.

W tym względzie zwraca uwagę na postanowienia art. 29 dekretu o podatku dochodowym, w myśl których podatek według przepisów działu III nie zostanie pobrany, a po-

brany zostanie zwrócony, jeżeli podatnik przedstawi władzy skarbowej zaświadczenie właściwej władzy przemysłowej, że w roku podatkowym wykonał zalecenia wynikające z planu gospodarczego Państwa, w szczególności zaś, że dokonał inwestycji zgodnych z planem gospodarczym Państwa.

Postulat równego startu przemysłu prywatnego z przemysłem państwowym nie jest szczęśliwy, jeżeli się uwzględni, że cały zysk przedsiębiorstw państwowych — z drobnym wyjątkiem — jest zabierany przez skarb Państwa.

Sprawa kredytu krótkoterminowego jest z grubsza rozwiązana. W zakresie kredytu średnioterminowego są trudności w jego dotowaniu, ze względu na szczupłość rozporządzalnych środków. Zagadnienie transportu zostanie uregulowane w najbliższych dniach w sposób dla kół gospodarczych korzystny. Należy skończyć z fikcją rejestracji samochodów na różne instytucje państwowe.

Przechodząc do zagadnienia form organizacyjnych przemysłu i samorządu gospodarczego stwierdza p. Minister, że skoro wszystko się zasadniczo zmieniło, to będą się też musiały zmienić ramy prawne samorządu gospodarczego. Nie jest więc słuszne twierdzenie, że żadne zmiany nie są potrzebne, nie trzeba tylko spieszyć się z tymi zmianami, a trzeba wyczuć najbardziej właściwe dla tych zmianami. W każdym razie podział Izb przemysłowo-handlowych na przemysłowe i handlowe nie jest aktualny. Podobnie na najbliższe miesiące nie jest aktualna kwestia wznowienia Związku Izb przemysłowo-handlowych. P. Minister podkreśla, że kładzie ogromny nacisk na działalność zrzeszeń w harmonijnej współpracy z samorządem, który nie powinien przestępować przedsiębiorstw.

Na wysuniętą koncepcję kreowania stanowiska wiceministra dla spraw przemysłu prywatnego stwierdza p. Minister, że sprawa ta należy do Rządu i czynników politycznych, w każdym razie zachodzi potrzeba stworzenia w Ministerstwie silnej jednostki organizacyjnej dla kierowania przemysłem prywatnym i obrony jego interesów. Przemysł prywatny i jego przedstawicielstwo może osiągnąć znacznie większe wyniki jak dotychczas, pod warunkiem jednakże znacznie większej niż dotychczas działalności.

W sprawie handlu zagranicznego stwierdził p. Minister Minc, że konkretne propozycje uwzględniające wzajemne korzyści Państwa i przemysłu prywatnego będą w Ministerstwie od ręki załatwiane. Stwierdzeniem, że wyniki Zjazdu ocenia pozytywnie i że z małymi wyjątkami zauważył realistyczne podejście do obecnej rzeczywistości, zakończył p. Minister Minc swoje przemówienie.

Poza tym przemawiali, dyr. Kościński delegat Min. Skarbu dla spraw Pożyczki odbudowy kraju n. t. zasad tej pożyczki premiowej, który m. i. stwierdził, że powodzenie pożyczki wewnętrznej może ułatwić uzyskanie pożyczki zagranicznej i apelował do przedstawicieli życia gospodarczego, aby prywatne koła gospodarcze w jaknajwiększej mierze przyczyniły się do jaknajlepszych wyników pożyczki przeznaczonej na odbudowę zniszczeń wojennych, których wysokość ocenia się na 100 miliardów złotych przedwojennych.

Wreszcie dyr. Departamentu Zawadzki z Centralnego Urzędu Planowania wygłosił referat n. t. państwowego planu inwestycyjnego, który obejmuje również inwestycje prywatne, o czym piszemy osobno.

dr St. W.

Państwowy plan inwestycyjny objęcie inwestycje prywatne

Termin składania wniosków do 10. marca 1946 r.

Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 1. lutego br. zleciła Centralnemu Urzędowi Planowania zestawienie państwowego planu inwestycyjnego na okres od 1. kwietnia do 31. grudnia br. Państwowy Plan Inwestycyjny na rok 1946 jest planem wstępnym do trzyletniego planu inwestycyjnego, obejmującego lata 1947/49. Państwowym Planem Inwestycyjnym objęte zostaną również inwestycje osób prywatnego (fizycznych i prawnych), o ile planowane przez nie inwestycje wymagają pomocy Państwa w formie kredytów bankowych, ulg podatkowych w zakresie podatku dochodowego lub przy-

działu materiałów inwestycyjnych po cenach urzędowych. Nie są uważane za inwestycje wydatki na bieżącą eksploatację, bieżącą konserwację, remonty itp., natomiast są inwestycjami wydatki na remonty i konserwację urządzeń ponad normę konieczną dla utrzymania w ruchu (remonty kapitalne), wydatki na odbudowę i budowę budynków i urządzeń fabrycznych, jak również wydatki na zabezpieczenie przed zniszczeniem. Osoby prywatne będą mogły korzystać z ulg podatkowych przewidzianych ustawą o podatku dochodowym tylko wówczas, o ile zamierzają przez nie inwestycja zostanie włączona indywidualnie lub gru-

powo do Państwowego Planu Inwestycyjnego. W tym względzie zostanie wydana osobna instrukcja. Wszystkie osoby prywatne, fizyczne i prawne dokonujące inwestycji objętych Państwowym Planem Inwestycyjnym obowiązane są złożyć właściwym terenowo izbom przemysłowo-handlowym lub izbom rzemieślniczym, wnioski inwestycyjne. Wnioski te winny być zgłoszone do dnia 10. marca br. na przepisanych formularzach (do otrzymania w izbach przem.-handlowych i rzemieślniczych.) Izby wnioski te skontrolowały i przepracowały winny na arkuszu zbiorczym

złożyć do 15. marca br. w Warszawskiej Izbie Przem.-Handlowej lub Rzemieślniczej. Osoby prywatne dokonujące drobnych inwestycji przemysłowych, handlowych i w rzemiośle, o ile proszą jedynie o ulgi podatkowe, nie składają wniosków inwestycyjnych. Warunki uzyskania tych ulg podatkowych zostaną osobno podane do wiadomości. Izby przemysłowo-handlowe i rzemieślnicze udzielają bliższych informacji.

Wnioski złożone później jak 10. marca nie zostaną uwzględnione.

Podpisujcie Premiową Pożyczkę na rzecz Odbudowy Kraju

Nowy dekret o podatku dochodowym

W numerze 2 Dziennika Ustaw-R. P. z dnia 29 stycznia 1946 r. ukazał się nowy dekret o podatku dochodowym z dnia 8 stycznia 1946 r. z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r. Z dniem wejścia w życie nowego dekretu tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych a w szczególności:

a) dotychczas obowiązująca ustawa o państwowym podatku dochodowym wraz z wszystkimi jej zmianami (częściowo ustawa ta uchylona została z chwilą wejścia w życie dekretu o podatku od wynagrodzeń);

b) dekret z dnia 14 stycznia 1945 r. o poborze 50 % podatku wojennego do państwowego podatku dochodowego;

c) przepisy ustaw szczególnych w częściach dotyczących podmiotów zwolnień od podatku dochodowego.

Odnosnie punktu c) należy podkreślić, iż jak wykazała praktyka skarbowa w okresie po wyzwoleniu, znaczna liczba instytucji i przedsiębiorstw — mimo wejścia w życie w ostatnich dwu latach przed wojną jak i po dniu 1 września 1939 r. całego szeregu nowych przepisów podatkowych — przy rozstrzyganiu dotyczących ich zagadnień podatkowych opierała się nieraz bezkrytycznie na stworzonych dla nich szczególnych aktach ustawodawczych; wy daje się zatem rzeczą pożądaną poczynić zestawienie tych wszystkich ustaw szczególnych, które przyznawały dotąd szeregowi osób, instytucji i przedsiębiorstw zwolnienia od podatku dochodowego, tracące moc z dniem wejścia w życie nowego dekretu o podatku dochodowym:

1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. Nr 42 z r. 1935, poz. 285), ze zmianami wprowadzonymi dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15);
2. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 190),
3. Ustawa z dnia 3 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 112, poz. 993) w brzmieniu ustawy z dnia 3 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 183) o zwolnieniu od podatków i opłat publicznych, państwowych i samorządowych osób korzystających z prawa eksterytorialności oraz szefów zawodowych przedstawicieli konsularnych państw obcych w Polsce,
4. Ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240),
5. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny” (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497),
6. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586),
7. Ustawa z dnia 30. stycznia 1931 r. o monopolu zapalczanym (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45),
8. Ustawa z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 398),

9. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 maja 1924 r. o połączeniu (fuzji) państwowych instytucji kredytowych w Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 438 z r. 1936),
10. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 545),
11. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 705 z r. 1930),
12. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 379),
13. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. o izbach przemysłowo-handlowych (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 335 z r. 1936),
14. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 16 z r. 1933),
15. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1933 o izbach rzemieślniczych i ich związku (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 638),
16. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o związkach międzykomunalnych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 386),
17. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860),
18. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. 94, poz. 808),
19. Ustawa z dnia 15 marca 1934 r. o izbach lekarskich (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 275),
20. Ustawa z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396),
21. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911),
22. Ustawa z dnia 25 listopada 1925 r. o popieraniu polskiej żeglugi morskiej (Dz. U. R. P. Nr 125, poz. 891).

Dotychczas obowiązująca ustawa o państwowym podatku dochodowym stosuje się jednak do podatku dochodowego przypadającego za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

Z uwagi na to, iż szczegółowa analiza poszczególnych działów dekretu możliwa będzie dopiero po ukazaniu się rozporządzenia wykonawczego, ograniczymy się do omówienia w ogólnym zarysie najistotniejszych zmian w dotychczasowych normach, zwłaszcza zaś odrębnych przepisów o poborze zaliczek miesięcznych na podatek.

Obowiązek podatkowy.

W rozdziale tym nowy dekret dodał do dotychczasowych przepisów o osobach obowiązanych do opłacania podatku nowe postanowienia w tym kierunku, iż przedsię-

biorstwa państwowe i samorządowe podlegają obowiązkowi podatkowemu, a mianowicie każde przedsiębiorstwo oddzielnie niezależnie od tego, czy ma odrębną osobowość prawną.

Postanowienie to odnosi się zatem m. i. do przedsiębiorstw „samorządowych“, a więc nie tylko do przedsiębiorstw samorządu terytorialnego lecz i innych samorządów.

Przedsiębiorstwa państwowe i związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego, nie objęte planem gospodarczym Państwa (które przedsiębiorstwa objęte zostały planem gospodarczym Państwa, ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania), a nadto spółdzielnie należące do związku rewizyjnego, podlegają opodatkowaniu według przepisów działu II; dział II nowego dekretu obejmuje postanowienia o przedmiocie opodatkowania, zwolnieniach przedmiotowych, podstawie opodatkowania, wysokości podatku i płatności jego, które w ogólnych zarządach co do istoty odpowiadają dotychczasowemu działowi I ustawy o podatku dochodowym.

Objęte zaś planem gospodarczym Państwa przedsiębiorstwa państwowe i związków samorządu terytorialnego, oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego, podlegają opodatkowaniu według przepisów działu IV.

Dział IV zaś nowego dekretu wprowadza postanowienia o opłaceniu przez wspomniane przedsiębiorstwa i majątki podatku dochodowego w wysokości określonej odrębnymi przepisami, które normują zasady podziału ich zysków; do działu tego jak i do innych działów dekretu powrócimy jeszcze.

Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia pociągnąć do obowiązku podatkowego według przepisów działu IV nieobjętych planem gospodarczym Państwa przedsiębiorstw państwowych i związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstw i majątków pozostających pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego, jak również przedsiębiorstw o mieszanym kapitale: państwowym, spółdzielczym lub związków samorządu terytorialnego.

Wszystkie te postanowienia są wyrazem konieczności nowego ujęcia obowiązku podatkowego i wielkości obciążeń podatkowych — wywołanej uspołecznieniem wielu gałęzi produkcji, gospodarką planową, reglamentacją i kontrolą życia gospodarczego oraz pojawieniem się nowych podmiotów podatkowych w postaci przedsiębiorstw pod zarządem państwowym, instytucji skomercjalizowanych i nowych form działalności gospodarczej Państwa.

Jeżeli chodzi o obowiązek podatkowy osób fizycznych, to dekret uchyla dotychczasowe postanowienia warunkujące obowiązek podatkowy (nieograniczony) przebywaniem na obszarze Rzeczypospolitej dłużej niż rok i stanowi, iż osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu, podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

Równocześnie dekret wprowadza — nieznanie dotychczasowej ustawie — sprecyzowane pojęcia ograniczonego i nieograniczonego obowiązku podatkowego, stanowiąc, iż

a) nieograniczony obowiązek podatkowy obejmuje dochód z następujących źródeł przychodów, bez względu na miejsce ich położenia:

1. z gospodarstw rolnych niezwolnionych od podatku postanowieniami dekretu, dotyczącymi zwolnień podmiotowych,
2. z innych nieruchomości,
3. z przedsiębiorstw,
4. z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych z wyjątkiem wynagrodzeń za pracę,
5. z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych,
6. ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych,
7. z innych źródeł niewymienionych w punktach poprzedzających.

Takiemu nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu podlegają:

1. osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu;
2. spadki wakujące (nieobjęte) po osobach wymienionych w punkcie poprzednim,
3. osoby prawne, których siedziba lub zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej,

4. nieobjęte planem gospodarczym Państwa przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym.

Odnośnie tych postanowień dekretu nasuwają się następujące spostrzeżenia:

Przy ocenie obowiązku podatkowego (nieograniczonego) osób fizycznych, przebywających na obszarze Państwa obojętną jest rzecz, jak długo dana osoba w kraju przebywa oraz czy przebywa ona w jednej miejscowości, czy też kolejno w różnych miejscowościach. Również bez wpływu na obowiązek podatkowy pozostaną chwilowe przerwy w pobycie, spowodowane przemijającą nieobecnością.

Jeżeli chodzi o obowiązek podatkowy spadków wakujących, to dekret zacieśnia tu obowiązujące dotychczas przepisy o opodatkowaniu spadków wakujących do spadków po osobach fizycznych, mających na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu.

W jakich przypadkach spadek należy uważać za wakujący (nieobjęty), określają przepisy prawa spadkowego. Rozmiar obowiązku podatkowego dla spadków wakujących (nieobjętych) określa się według rozmiaru obowiązku opłacania podatku przez spadkodawcę.

Zastrzeżenia budzi konstrukcja przepisu o obowiązku podatkowym osób prawnych, których „siedziba lub zarząd“ znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej. Jeżeli dekret uzależnia obowiązek podatkowy osoby fizycznej od miejsca zamieszkania na obszarze kraju, to jest to jasne, chociaż nawet dekret nie podaje definicji miejsca zamieszkania; w tym bowiem przypadku zastosujemy przez analogię odnośne postanowienia kodeksu postępowania cywilnego, w myśl którego miejscem zamieszkania jest miejscowość, w której daną osobą przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Zastrzegamy się, iż mowa być może tylko o analogicznym zastosowaniu powyższej normy, gdyż k. p. c. oczywiście nie jest ustawą podatkową.

Miejsce zamieszkania może mieć znaczenie tylko co do osób fizycznych. Co do osób prawnych (jako to: stowarzyszeń, fundacji spółek, spółdzielni) i innych podmiotów prawnych, nie będących osobami fizycznymi, należało by i tutaj — stosując analogicznie k. p. c. — miejsce zamieszkania zastąpić siedzibą, niczym więcej. Siedzibę zaś oznacza norma, określająca ustroj danego podmiotu prawnego, a więc przepis prawny, statut zatwierdzony przez władzę państwową, umowa lub też inny akt, na którym osoba prawna opiera swe istnienie.

W braku oznaczenia siedziby w normie ustrojowej, za siedzibę należało by uważać w myśl k. p. c. miejscowość, w której znajduje się zarząd. W razie wątpliwości o siedzibie zarządu osoby prawnej decydowałby wpis do rejestru handlowego.

W świetle tych rozważań, omawianej konstrukcji nie uważamy za pomyślną tym więcej, iż projekt dekretu o postępowaniu podatkowym również operuje konkretnie tylko jednym pojęciem „siedziby zarządu“.

Wyjątek od zasady nieograniczonego obowiązku podatkowego wprowadzono dla osób fizycznych, mających na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu oraz spadków wakujących (nieobjętych), po takich osobach i to przy dochodach płynących: a) z nieruchomościach, b) z wykonywania świadczeń rzeczy lub usług podlegających podatkowi obrotowemu i c) z opłat za korzystanie z patentów na wynalazki, wynalazków specjalnych metod produkcji itp. (opłaty licencyjne), a źródła te znajdują się poza obszarem Rzeczypospolitej.

Wymienione dochody wyłącza się od opodatkowania, jeżeli będzie udowodnione, że podlegają one za granicą podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł położonych na obszarze Rzeczypospolitej.

b) ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu podlegają:

1. osoby fizyczne nie mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, spadki wakujące (nieobjęte) po tych osobach fizycznych oraz osoby prawne, których ani siedziba ani zarząd nie znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej, od dochodu osiąganego na obszarze Rzeczypospolitej z następujących źródeł przychodów:

- a) z nieruchomości oraz wierzytelności zabezpieczonych na nieruchomościach,
 - b) z wykonywania świadczeń rzeczy lub usług podlegających podatkowi obrotowemu,
 - c) z opłat za korzystanie z patentów na wynalazki, wynalazków specjalnych metod produkcji itp. (opłaty licencyjne);
2. osoby fizyczne przybyłe do Rzeczypospolitej na pobyt czasowy z góry określony co do czasu trwania, nie przekraczający jednak sześciu miesięcy, w celu wykonywania przedsiębiorstwa, zajęcia zawodowego lub jakiegokolwiek innego zatrudnienia zarobkowego; u tych osób przyjmuje się za podstawę opodatkowania

nia dochód osiągnięty w okresie wykonywania tych czynności i stosuje się do niego stopę podatku odpowiadającego dochodowi obliczonemu w stosunku rocznym. Jeżeli z góry przewiduje się pobyt dłuższy niż sześć miesięcy, osoby te podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

W następnym numerze „Tygodnika” poddamy analizie dalsze części nowego dekretu, dotyczące: przedmiotu opodatkowania, zwolnień podmiotowych i przedmiotowych, dochodu podatkowego, podstawy opodatkowania oraz działu III i IV.

mgr Z. Mielcarzewicz

Stawki podatku dochodowego w świetle nowego dekretu o podatku dochodowym

Stawki podatku dochodowego ogłoszone w nr 2 „Tygodnika” z r. 1946 przestały od dnia 1 stycznia 1946 r. obowiązywać. Stosują się jednak do podatku dochodowego, przypadającego za czas do 31. 12. 1945.

Stosownie do art. 18 dzia. II nowego dekretu podatek dochodowy wymierza się według następującej tabeli:

Stopień dochodu	Kwota dochodu Złotych		Stopa podatku %
	ponad	do	
1	12.000	18.000	1
2	18.000	24.000	1,5
3	24.000	30.000	2
4	30.000	36.000	2,5
5	36.000	42.000	3
6	42.000	48.000	4
7	48.000	54.000	5
8	54.000	60.000	6
9	60.000	70.000	7
10	70.000	80.000	8
11	80.000	90.000	9
12	90.000	100.000	10
13	100.000	110.000	11
14	110.000	120.000	12
15	120.000	130.000	13
16	130.000	140.000	15
17	140.000	160.000	17
18	160.000	180.000	19
19	180.000	200.000	21
20	200.000	240.000	23
21	240.000	280.000	25
22	280.000	320.000	27
23	320.000	360.000	29
24	360.000	400.000	31
25	400.000	450.000	33
26	450.000	500.000	35
27	500.000	550.000	37
28	550.000	600.000	39
29	600.000	700.000	41
30	700.000	800.000	43
31	800.000	900.000	45
32	900.000	1.000.000	47
33	1.000.000	1.200.000	50
34	1.200.000	1.400.000	53
35	1.400.000	1.600.000	56
36	1.600.000	1.800.000	59
37	1.800.000	2.000.000	62
38	2.000.000		65

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

Jeżeli po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostaje z dochodu ustalonego do wymiaru podatku mniej, niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, należy podatek wymierzyć tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad kwotę najwyższego dochodu wolnego od podatku

Dodatek wojenny.

50 %-wa podwyżka tytułem dodatku wojennego nie obowiązuje od 1 stycznia 1946 r.

Zniżki podatkowe.

1. Spółdzielnie o znaczeniu ogólnogospodarczym opłacają podatek od 25 % niższy od stawek podatkowych, podanych w art. 18. Podatek jednak nie może przekraczać 33 1/3 ich dochodów. Wykaz tych spółdzielni ogłosi Minister Skarbu.

Powyzsze nie dotyczy spółdzielni kredytowych, należących do Związku Rewizyjnego.

2. Instytucje kredytowe opłacają podatek według skali z art. 18, jednak nie przekraczający 50 % dochodu.

3. Podatnik mający na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci korzysta z obniżki 25%. Podatnik, mający na utrzymaniu więcej niż 4-ro dzieci korzysta z obniżki 50 %-wej, a podatnicy mający na utrzymaniu więcej niż 6-cioro dzieci korzystają z całkowitego zwolnienia od podatku.

Za dzieci uważa się nieletnie dzieci ślubne nieslubne, przysposobione i pasierbów do lat 18-cie, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu. Te same niżki przysługują również na dzieci starsze, o ile pobierają naukę lub odbywają praktykę zawodową, do ukończenia przez nie 24-go roku życia, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

W wypadku, o ile podatnikiem jest kobieta, to ulgi, o których była mowa powyżej, stosuje się następująco: w rozmiarze 25 %, gdy ma na utrzymaniu więcej niż jedno dziecko, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż troje dzieci. Całkowite zwolnienie od podatku następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż 4-ro dzieci.

Zniżki powyższe przysługują tylko tym płatnikom, których dochód nie przekracza 120 000,— zł rocznie.

Zniżki podatkowe wskutek nadzwyczajnych okoliczności.

Długotrwałe choroby, nieszczęśliwe wypadki, śmierć pozostającego na utrzymaniu podatnika członka rodziny, koszty związane z urodzeniem dziecka itp. mogą być podstawą do zmniejszenia podatku, jak również i zaliczek. Na wniosek podatnika może władza skarbowo odliczyć z dochodu kwotę faktycznie z tego tytułu poniesionych wydatków, o ile uzna, że podatnik ulgi tej potrzebuje.

Zwyżki.

Podatnicy w wieku ponad 18-cie lat, nieżonaci lub niezamężne, nie mający na utrzymaniu dzieci i osiągający dochód ponad 60 000,— zł rocznie, opłacają podatek o 20 % wyższy, a podatnicy żonaci lub zamężne od lat przeszło dwóch, lecz nie mający na utrzymaniu dzieci, o ile dochód ich wynosi ponad 80 000,— zł rocznie, płacą podatek o 10 % wyższy.

Przedstawiona skala podatku dochodowego dotyczy tylko podatników podlegających opodatkowaniu w/g działu II. dekretu.

W. S.

W najbliższych dniach ukaże się drukiem nowa książka prof. W. Skalskiego

pt.

Jednolity plan kont przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych w praktyce

Wydawnictwo księgarni Wł. Wilak Poznań
do nabycia we większych księgarniach

Zaliczki na podatek dochodowy

Obowiązek wpłacania.

Na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20. stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 50) opartego na delegacji z nowego dekretu o podatku dochodowym, podatnicy podatku dochodowego, podlegający opodatkowaniu według przepisów **Działu II** obowiązani są do wpłacania w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek. Obowiązek ten nie ciąży na podatnikach podlegających opodatkowaniu według przepisów z Działu III i IV dekretu.

Obowiązek ten sięga tak dalece, iż podatnicy obowiązani są **sami**, bez wezwania ze strony władzy podatkowej, **obliczać** dochód za **każdy miesiąc** i wpłacać zaliczkę w terminie do dnia **15. następnego** miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej **deklarację** według ustalonego wzoru.

Na podkreślenie zasługuje tutaj zasadnicza zmiana, jaką w zakresie obowiązku uiszczania zaliczek wprowadzono: Nowy dekret o podatku dochodowym m. i. stanowi, iż obowiązek podatkowy rozpoczyna się z **chwilą osiągnięcia przychodów** ze źródeł, które znane są dekretem, a kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego ustalił przychód ze wspomnianych źródeł. Idzie za tym, iż już z chwilą osiągnięcia przychodów powstaje obowiązek obliczania i wpłacania zaliczek, czego nie można było wydedukować z przepisów dotychczas obowiązującej ustawy o podatku dochodowym.

Ustawa ta bowiem przewidywała, iż osoby fizyczne i prawne, na które po raz pierwszy spada obowiązek podatkowy, podlegały opodatkowaniu od początku tego roku podatkowego, który następował po uzyskaniu dochodu, przy czym u osób prawnych, stwierdzenie zaistnienia takiego stosunku (uzyskanie dochodu) następuje po sporządzeniu zamknięcia rachunków za pierwszy okres gospodarczy (operacyjny).

Jakkolwiek więc ustawa przewidywała obowiązek uiszczania przez podatników zaliczek miesięcznych w ciągu roku kalendarzowego, to jednak nie było dotąd podstawy prawnej do pobierania od podatników zaliczek wcześniej niż od początku roku podatkowego bez względu na to, przez ile miesięcy przed rozpoczęciem tego roku podatnik uzyskiwał przychody.

Lukę tę usuwa nowy dekret o podatku dochodowym **stanowiąc, iż podatnicy obowiązani są do wpłacania zaliczek miesięcznych w ciągu roku podatkowego**; ten zaś pokrywa się z rokiem, w którym powstają przychody ze źródeł podlegających opodatkowaniu.

W kwestii zaliczek sam dekret o podatku dochodowym nakazuje podatnikom, którzy w terminie składania zeznań podatkowych o dochodzie zeznania te złożyli, uiszczyć w tymże terminie **dalszą zaliczkę** na podatek w wysokości **różnicy** pomiędzy kwotą podatku przypadającego od zeznanego dochodu a **sumą zaliczek** należnych i pobranych na zasadach ogólnych przed omawianym terminem.

Podatnicy, którzy jednak mimo ciążącego na nich obowiązku — **zeznań podatkowych nie złożyli, obowiązani są uiszczyć** w tem terminie **kwotę równą** się **podatkowi** wymierzonymu za **poprzedni rok podatkowy**, również po potrąceniu zaliczek należnych i pobranych na zasadach ogólnych przed omawianym terminem.

Jeżeli po ustaleniu przez władzę wymiarową ostatecznej kwoty podatku za rok podatkowy pozostanie jeszcze do uiszczania pewna różnica, to jest ona płatna w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji władzy podatkowej.

Sposób obliczenia i wysokość zaliczek.

Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy **prowilozycznie** obliczony dochód osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

U podatników, którzy prowadzą **księgi handlowe** dochód prowizoryczny może być w razie trudności określony na podstawie przychodu (obrotu) wynikającego z tych ksiąg, przy zastosowaniu **norm szacunkowych**.

Rozporządzenie stanowi dalej, iż podatnikowi, który uiszczył zaliczkę obliczoną w ten sposób, służy prawo żądania zarachowania sumy nadpłaconej na poczet następnych zaliczek, **jeżeli sporządzony przez niego i sprawdzony przez władzę podatkową bilans okresowy** wykazuje, że zaliczki pobrane przekraczają kwotę zaliczki wynikającej z tego bilansu.

Jeżeliby jednak z bilansu okresowego wynikało, że zaliczki wymierzone w kwocie niższej od kwoty, jaka by wypadła z bilansu okresowego, służy władzy podatkowej prawo żądania dodatkowej wpłaty.

Jeżeli **przedsiębiorstwo** należy do kategorii przedsiębiorstw **sezonowych** lub też do kategorii przedsiębiorstw, w których obroty ulegają szczególnemu nasileniu w pewnych porach roku, władza podatkowa powinna te okoliczności wziąć pod uwagę przy ustalaniu wysokości zaliczki, odpowiednio ją obniżając lub podwyższając.

Odnośnie powyższych postanowień rozporządzenie nasuwa szereg spostrzeżeń. Nasamprzód więc rozporządzenie dozwala ustalać dochód sposobem norm szacunkowych tylko takim podatnikom, którzy prowadzą **księgi handlowe**. Pojęcie to niewątpliwie zaczerpnięte jest z projektu dekretu o postępowaniu podatkowym, stąd też można zasadnie twierdzić, iż pojęcie „ksiąg handlowych” użyte w rozporządzeniu oznacza t. zw. normalne księgi handlowe, prowadzone zgodnie z **wymogami** kodeksu handlowego oraz zasadami księgowości i zwyczajami handlowymi; spostrzeżenie to potwierdzą dalsze postanowienia rozporządzenia o **bilansie** okresowym.

Wobec takiej konstrukcji przepisów podatnicy prowadzący przewidziane w projektowanym kodeksie postępowania podatkowego księgi uproszczone lub podatkowe **nie mają** możliwości korzystania z omawianego przywileju ścisłego określenia wysokości zaliczek. Takie rozwiązanie zagadnienia nie wydaje się być słusznym, boć przecież wspomniany projekt dekretu o postępowaniu podatkowym stawia z punktu widzenia **mocy dowodowej** księgi handlowe na równi z księgami uproszczonymi lub podatkowymi, byleby one były prawdziwe.

W oparciu o takie księgi podatnik mógłby przecie sporządzić okresowe zestawienie strat i zysków oraz obliczenie dochodu podatkowego.

Zastrzeżenia budzi dalej konstrukcja przepisu rozporządzenia idąca w tym kierunku, iż „podatnikowi, który uiszczył zaliczkę obliczoną w **ten sposób**, służy prawo...” itd.; należało by bowiem wnioskować, iż otwarcie postępowania mierzącego do ścisłego obliczenia zaliczek w oparciu o wyniki bilansu okresowego może mieć miejsce tylko wówczas, gdy podatnik prowadzący księgi handlowe użył dla prowizorycznego obliczenia dochodu, sposobu polegającego na zastosowaniu norm szacunkowych do przychodu (obrotu) wynikającego z ksiąg handlowych.

Jeżeli chodzi o wysokość należnych zaliczek, to rozporządzenie stanowi, iż do dochodu obliczonego w wyżej wskazany sposób, stosuje się stopę podatku odpowiadającą temu dochodowi, obliczonemu w **stosunku rocznym**.

Sposób ten jest odmienny i może bardziej rygorystyczny, niż system obliczania wysokości zaliczek podany przez nas w numerze 5 „Tygodnika” z dnia 29. grudnia 1945 r., jednakże ewentl. odchylenia wywołujące różnice pomiędzy podatkiem przypadającym od ogólnego dochodu osiągniętego za cały okres działalności podatnika, a łączną sumą zaliczek należną przed terminem złożenia zeznania o podatku dochodowym, stępione zostają z uwagi na to, że stopa podatku przewidziana w skali podatkowej posiada w nowym dekrete formę **procentu** a nie jak dotychczas **cyfr bezwzględnych**.

Jeżeli **źródło przychodów powstało w ciągu roku** podatkowego, za podstawę do ustalenia stopy podatku służy dochód obliczony w stosunku do okresu od powstania źródła przychodów do końca roku podatkowego, innymi słowy, dochód danego miesiąca mnoży się nie przez 12, lecz przez **ilość miesięcy, pozostałych do końca roku podatkowego**, licząc od czasu rozpoczęcia działalności podatnika i przyjmując przy tym miesiąc, w którym rozpoczęto działalność, jako cały.

Jeżeli z uwagi na **charakter sezonowy** źródła przychodów z **góry** przewiduje się, że osiąganie przychodów z tego źródła nie będzie trwało dłużej niż sześć miesięcy w roku, to dla ustalenia stopy podatku przyjmuje się dochód obliczony w stosunku **półrocznym**.

U osób, które przybyły do Rzeczypospolitej na **pobyt czasowy**, z góry określić co do czasu trwania, nie przekraczający jednak sześciu miesięcy, w celu wykonywania przedsiębiorstwa, zajęcia zawodowego lub jakiegokolwiek innego zatrudnienia zarobkowego, za podstawę do ustalenia zaliczki służy:

a) za pierwszy miesiąc wykonywania tych czynności dochód osiągnięty w tym miesiącu przy zastosowaniu do niego stopy podatku odpowiadającej temu dochodowi obliczonemu w stosunku rocznym;

b) za następne miesiące sumę dochodów osiągniętych w poszczególnych miesiącach od początku wykonywania czynności, przy zastosowaniu do niej stopy podatku odpowiadającej tej sumie obliczonej w stosunku rocznym i po potrąceniu należnych do tego czasu zaliczek.

Omówione rozporządzenie w sprawie obowiązków wpłacania zaliczek ma zastosowanie do dochodów osiągniętych od dnia 1. stycznia 1946 r.

mgr Z. Mielcarzewicz.

Wykaz przedmiotów, których okres zużycia nie przekracza pięciu lat

9. Budki budowlane,
10. Butelki,
11. Cebry,
12. Chodniki, dywaniki, dywany itp. w restauracjach, hotelach, sklepach,
13. Cholewy skórzane do zgrzeblarek,
14. Czapy dla spawaczy,
15. Dachy papowe,
16. Dachy z blachy falistej nad paleniska i w rafineriach nafty,

17. Drabiny drewniane,
18. Drewniane nadstawki kołków do gotowania mydła,
19. Drzewo na okłady walców i nożowisk holenderskich,
20. Ekran z przynależnymi częściami,
21. Fartuchy gumowe,
22. Fartuchy płaszczy,
23. Fartuchy skórzane dla robotników,
24. Filce wszelkie,

(ciąg dalszy nastąpi)

Wiadomości różne i komunikaty:

Karty rejestracyjne na rok 1946

Zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 22. II. 1946 r. termin nabywania kart rejestracyjnych na rok 1946 przedłużony został do 31. III. 1946 r.

Paszporty zagraniczne

Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego wyraziło zgodę wobec Zrzeszenia Eksporterów i Importerów na parcie starań o uzyskanie paszportów zagranicznych dla przedstawicieli przedsiębiorstw prywatnych.

W związku z tym starający się o paszport zagraniczny winni uzyskać:

1. pozytywną opinię terytorialnie właściwego samorządu gospodarczego,
2. pozytywną opinię Zrzeszenia Eksporterów i Importerów R. P., które wnioski w sprawach paszportowych kierować będzie do Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Powyzsze opinie powinny stwierdzać solidność i etykę kupiecką wnioskodawcy oraz potrzeby wyjazdu za granicę.

Kursy gospodarstwa domowego

Wojewódzki Urząd Ziemi — Wydział Oświaty Rolniczej w Poznaniu Plac Wolności 14, organizuje od 15. marca 1946 r. 3 miesięczny kurs gospodarstwa domowego dla kandydatek na nauczycielki do niższych żeńskich szkół rolniczych.

Kurs obejmuje zagadnienia z zakresu:

- żywienia rodziny,
- zaopatrywania rodziny w odzież,
- wychowania dzieci

i przeprowadzony będzie przez personel fachowy Liceum Gosp. Domowego SS. Urszulanek w Pniewach.

Po ukończeniu kursu z wynikiem zadawalniającym kandydatki otrzymują uprawnienia do nauczania przedmiotów z zakresu gospodarstwa domowego w niższych szkołach rolniczych oraz natychmiastowe zatrudnienie w czynnych szkołach rolniczych na terenie woj. poznańskiego.

Warunkiem przyjęcia na kurs jest posiadanie świadectwa ukończenia liceum ogólnokształcącego wzgl. zawodowego, matury gimnazjalnej dawnego typu (8 klas gimnaz.) wzgl. matury liceum pedagogicznego lub seminaryjnego.

Pierwszeństwo mają kandydatki, które poza wymaganym cenzusem wykształcenia mają przygotowanie w wyżej podanych działach gospodarstwa domowego. Nauka na kursie jest bezpłatna. Na wyżywienie w internacie przewidziane są stypendia dla niezamożnych kandydatek.

Zgłoszenia z życiorysem i odpisami świadectw należy

nadesłać do dnia 1. III. br. do Wydziału Oświaty Rolniczej W. U. Z. w Poznaniu, Plac Wolności 14.

Przegląd Prasy Gospodarczej

„Wiadomości Gospodarcze”, Warszawa, Zgoda 7. Dwutygodnik wydawany przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Warszawie i Naczelną Radę Zrzeszeń Kupieckich.

Ukazał się nr. 3 z tego roku i zawiera następujące artykuły: Odbudowa gospodarcza Polski; Upanstwowienie przemysłu w Czechosłowacji, Ankieta zrzeszeń branżowych przemysłu prywatnego. Właściwe metody zwalczania handlu dzikiego, Komunikaty.

„Przegląd Budowlany”, Warszawa, Widok 22 m. 4 Miesięcznik poświęcony sprawom budownictwa, organ Stowarzyszenia Zawodowego Przemysłowców Budowlanych.

Zeszyt drugi zawiera następujące artykuły: Z doświadczeń odbudowy Warszawy 1945 r., Adam Krzyżanowski — Odbudowa warszawskiego węzła kolejowego, Adam Krzyszkowski — Współczesne budownictwo mieszkaniowe w Szwecji, Włodzisław Poniż — Instytuty Badawcze w Szwecji, Stefan Filipkowski — Bezpieczeństwo pracy przy odbudowie stolicy, Niedyskrepcje budowlane, Ceny Materiałów Budowlanych, Komunikaty.

„Komunikaty Gospodarcze Archiwum Morskiego” Nr. 3 z r. 1946 zawiera artykuł pt. „Port morski w Szczecinie”.

Nr. 4 z r. 1946 zawiera artykuł pt. „Problemy eksportowe Wielkiej Brytanii.”

Ustawodawstwo gospodarcze

W Dzienniku Ustaw R. P. ukazały się ostatnio:

Nr. 5 poz. 44 r. 1946 Dekret z dnia 8. I. 1946 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Nr. 5 poz. 47 r. 1946 Rozporządzenie Ministra Przemysłu z dnia 11. I. 1946 r. o prawie przemysłowym.

Nr. 5 poz. 49 r. 1946 Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 20. I. 1946 r. o pobjorze podatku obrotowego w formie ryczałtu.

Nr. 5 poz. 50 r. 1946 Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 20. I. 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy.

Nr. 5 poz. 51 r. 1946 Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 20. I. 1946 r. w sprawie wpłacania zaliczek na podatek obrotowy.

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa
w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
Tel.: 78-62, 23-65, 23-66

Ogłoszenia przyjmuje „PAR” Polska
Agencja Reklamy Fr. Krajna —
Spadkobiercy Poznań, ul. Fr. Rataj-
czaka 7 — Tel. 30-80 i oddz. Kraków
Rynek Gł. 46 — Tel. 503-66

Administracja: Księgarnia Wilak Po-
znań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
Konto P. K. O. — V-4085
Cena numeru 10,— zł, prenumerata
kwartalnie 100,— zł

„CHEMERGON”

Fabryka chemiczno-farmaceutyczna
Poznań, ul. Fabryczna 31 - Tel. 21-70

poleca ogólnie znanej jakości preparaty:

puder dziecięcy „Wanolan”
pudry kosmetyczne „Wanolan”
we wszystkich odcieniach

Baby-Cream „Wanolan”
balsam mentolowy złożony
cukierki Eu-Mint
przeciw kaszlowi i chrypcie

NAJDOSKONALSZA

PASTA DO ZĘBÓW
ODONTO

FALKIEWICZ-POZNAŃ

Rewident

Spółka Powierniczo-Rewizyjna

J. Klośko i F. Kroll - T. Wieczorkiewicz

zaprzyściżeni rzeczoznawcy księgowości

Poznań,

Al. Marcinkowskiego 16 m. 15
tel. 47-79

Bilanse - Rewizje - Organizacja - Nadzór - Podatki

PAR

Polska Agencja Reklamy

Fr. Krajna

POZNAŃ, Fr. Ratajczaka 7 tel. 30-80

Oddziały: w Bydgoszczy, pl. Wolności 7
w Inowrocławiu, św. Ducha 45a
w Krakowie, Rynek Główny 46
w Toruniu, Mostowa 38

przeprowadza reklamę w prasie, w tramwajach, na
słupach, w kinach i radio po cenach oryginalnych

Centrala Zaopatrzenia i Zbytu

Dyrekcji Przemysłu Miejscowego

Poznań, ulica Chełmońskiego 10

Dyrekcja telefon nr 68-03

Wydział sprzedaży telefon nr 74-18

poleca w partiach wagonowych:

wyroby szklane, butelki monopolowe,
butelki do piwa, galanterię szklaną,
butelki perfumeryjne i apteczne